ఎదురు చూసిన వసంతం

తారు రోడ్డుమీద, అంతకంటే నల్లటి మోటారు కారు, చెదురుమదురుగా వున్న చిన్నచిన్న గోతులను లెక్కచెయ్యకుండా, పందెంవేసినట్లుగా పరిగెడుతోంది. డ్రైవ్ చేస్తున్న శ్రీధర్ అవయవాలు యంత్రంలా పనిచేస్తున్నాయి. అతని ఫాలభాగాన్ని ఆవరించిన ముత్యాల్లాంటి స్వేదబిందువులు శ్రమకు చిహ్నంగా మిలమిల మెరుస్తున్నాయి.

కారుతో పోటీగా, శారద క్షేమాన్ని గురించిన ఆలోచనలు, మనోపథంలో పరిభ్రమిస్తున్నాయి. సమాధానంలేని ప్రశ్నలు, సంకట పరిస్థితిలో పడేస్తున్న సంశయాలు, శ్రీధర్ సహనాన్ని పరీక్షిస్తున్నాయి. తనింక ఆలస్యాన్ని భరించలేడు. గంటకరవై మైళ్ల వేగానికి అలవాటుపడ్డ శ్రీధర్‌కి, ఏభై మైళ్ల వేగం సంతృప్తి కల్గించడంలేదు, ఎంత తొందరగా శారద సాన్నిధ్యాన్ని చేరుకుని, ఆమె ఆరోగ్యాన్ని గూర్చి చల్లటి వార్త వింటానా అనే ఆరాటం అంతకంతకూ అధికమౌతోంది.

టైం చూసుకున్నాడు. ఏడు నలభై అయింది తను గమ్యం చేరుకోవాలంటే ఇంకా వందమైళ్లు దాటాలి. పదిగంటల లోపలే వూరు చేరుకోవచ్చు. అంటే రెండుగంటల పదిహేను నిమిషాలు గడవాలి.... నూట ముప్పయి ఐదు నిమిషాలు......... గుణించలేని సెకనులు......'అబ్బ!' అనుకున్నాడు శ్రీధర్. క్లబ్బులోనూ, శారద ఎదుట టైం అంటే ఎరుగని శ్రీధర్ ఇప్పుడు లెక్కలు కూడా కడుతున్నాడు. ఇందులో ఆశ్చర్యపడవలసిందేం లేదు. శారదంటే అతనికుండే అభిమానం అటువంటిది.

ఆ అభిమానంతోనే, శారద పుట్టింటికి వెళ్లేముందు, ఆమె నాపుచెయ్యాలని విశ్వప్రయత్నం చేశాడు. ''నువ్విక్కడే ఉండు! నర్సింగ్ హోమ్‌లో చేర్పిస్తాను. హాయిగా ఉంటుంది. మీ వూరు వెడితే ఇబ్బంది పడతావు.''— అని ఎంతో నెమ్మదిగా చెప్పాడు. తనమాట వింటేగా. ఆడవాళ్లంత తొందరగా మాట లక్ష్యపెడితే ఇంకేం!

'కాదండీ! తొలి కాన్పు పుట్టింట్లోనే జరగాలని మా వాళ్లు మరీ మరీ పట్టుబడుతున్నారు. అది ఆనవాయితీకూడా. ఈ ఒక్కసారి మా వాళ్ల కోరిక తీర్చండి.'— అని ప్రాధేయపడింది. ఆమె ప్రార్ధనలకు తను కరగలేదు. అప్పట్లో వూరుకుంది తన మాటకింకా విలువనిస్తోందని సంతోషించాడుకూడా. కాని ఆ సంతోషం ఎంతోకాలం నిలువలేదు. శారద ఇంటికి ఉత్తరం వ్రాసిందో ఏమో— వెంటనే మావగారు కంగారుగా కూనూరునుంచి పరిగెత్తుకొచ్చి నానా హంగామా చేశారు.— 'తొలి చూలు పుట్టింట్లోనే జరగాలి నాయనా నీకు కొత్తగా ఇల్లాలైందిగాని నాకు ఎప్పట్నించో కుమార్తె అనే సంగతి మర్చిపోకు. కన్నకూతురుకి లోటు రానిస్తానా ఏదో ముసలివాళ్లం. మా చాదస్తాలను హేళన చెయ్యకు'— అని గడ్డం పట్టుకుని, మరీ చిన్నపిల్లవాడిలా బతిమాలుతుంటే మనసులో ఇష్టం లేకపోయినా ఎదురు చెప్పలేకపోయాడు. తన అసమ్మతికు ఫలితంగా శారద పుట్టింటికి వెళ్లిపోయింది.

ఎంత పల్లెటూరైనా కూనూరు మాత్రం వూరుకాదా! అక్కడమాత్రం పిల్లల్నిగన్న తల్లులు లేరా! అని తన మనసులోనే ధైర్యాన్ని చెప్పుకున్నాడు. కాని ఇప్పుడు, కూనూరు ఎందుకూ కొరగాని పల్లెటూరే అన్పిస్తోంది.

తను ఏది జరుగుతుందని శంకించాడో అది నిజమై కూర్చుంది. ఈ రోజే క్లబ్బులో స్నూకర్సు ఆడుతుంటే పోస్టుమాన్ తంతి తీసుకొచ్చాడు. కొంచెం ఆందోళనతోనే కవరు చింపాడు.

'స్టార్ట్ ఇమ్మీడియట్లీ డాటర్ సీరియస్' అని మావగారి పేరు కనిపించగానే కళ్లు తిరిగినట్లనిపించింది. మళ్లీ చదవబోతే అక్షరాలు అలుక్కుపోయాయి. విరిగిన మనసుతో, ఎవరికీ క్షమాపణ చెప్పకుండానే, కారులో ఏకాకిగా, ఇంటికేనా వెళ్లకుండా, బయలుదేరాడు.

ఇప్పుడెవర్నని ఏం లాభంలేదు. అసలు వైద్య సదుపాయం సరిగా లేని వూరికి శారదను పంపించడం తనదే బుద్ధి తక్కువ. అపాయాన్ని శంకించినా ఆత్మ ధైర్యాన్ని కూడగట్టుకుని శారదకు అనుమతి నిచ్చాడు. ఇప్పుడా స్థైర్యమంతా ఎక్కడిదక్కడ పటాపంచలైంది.

'తను ప్రమాదాన్ని కొనితెచ్చుకుని నా మనసుకు శాంతిలేకుండా చేసింది'.— శ్రీధర్‌కి శారదమీద అప్రయత్నంగా కోపమొచ్చింది. కాని జాలిగా కళ్లముందు మెదిలిన శారద రూపం కోపాన్నంతా రూపుమాపింది. జరగవలసిందేదో జరిగింది. దానికామెకూడా పూర్తిగా బాధ్యురాలు కాదు. ఇప్పుడేం బాధపడుతోందో ఏమో పాపం.— శ్రీధర్ ఆలోచనలు పరిపరివిధాల పరుగెడుతున్నాయి.

* * *

నిర్మలంగా ఉన్న ఆకాశం ఉన్నట్టుండి మేఘావృతమైంది. అంతవరకూ మిడిసిపడ్డ రేరాజు ముఖం చాటు చేసుకున్నాడు. తారకలు, 'నీతోపాటే మేమూ నన్నట్టుగా అతని వెనుకపడి మరుగున పడ్డాయి' టప టపమంటూ చినుకులు ప్రారంభమయ్యాయి. అవికూడా పెద్దవై ఏకధారగా వర్షం మొదలైంది. రానురాను వర్షపు హోరు, జోరుకూడా ఎక్కువయ్యాయి.

ఇదే రకంగా ఒకటి రెండు గంటలు వాన కురిస్తే కూనూరు పోయే రోడ్డుమీద కారు నడవడం కష్టం. అంతా బురదమయంగా ఉంటుంది. వెధవ రోడ్డు, వెధవ వూరూను. ఈ పల్లెటూళ్లు బాగుపడే దెప్పుడో! రోడ్డంతా గతుకులే. వూరి విషయం చెప్పనే క్కరలేదు. —ఒక్క నిముషంకూడా తోచదు. ఇంట్లో వాసాలు లెక్కపెట్టుకుంటూ, గోళ్లు గిల్లుకుంటూ జపం చెయ్యవలసిందే. వైద్యసదుపాయం ఆసలే లేదు. అటువంటి వూరికి పంతంపట్టి శారద ఎందుకు పోవాలి.— చేతులారా అపాయాన్ని కొనితెచ్చుకోవడం కాకపోతే. తనమాట లక్ష్యపెట్టద్దూ! ఆ ముసలిమావగారొకడు. ఉన్న ఒక్కగానొక్క సుకుమారి పట్నంలో ఏం కష్టపడుతుందోనని నానా కంగారుపడి ఆ పల్లెటూర్లో పడేశాడు. ఇప్పుడు సుఖపడి పోతోందిగా అక్కడ. మొదట్లోనే తను పట్టుపడితే ఇప్పుడింత వరకూ వచ్చేదికాదు. కనికరం చూపించాడు. ఇప్పుడు బాధపడడం తన వంతుగా మిగిలిపోయింది—. శ్రీధర్ అసహనం హద్దులు మీరుతోంది.

విసుగు విరామం లేకుండా కురుస్తోంది వాన. అందువల్ల దారి అంతా మసగ్గానే ఉంది. తోవసరిగా కనిపించడం లేదు. కారు వేగంగా నడవడం ప్రమాదకరమే. అయినా శ్రీధర్‌లో పట్టుదల వేళ్లు పాతుకుంది. వేగాన్ని తగ్గించలేదు. వర్షపు జోరు శ్రుతిమించుతోంది. క్షణక్షణానికి విజృంభిస్తున్న వాన శ్రీధర్‌లో అసహనాన్ని అధికం చేస్తోంది. ఎక్స్‌పర్ట్ డ్రైవర్ అని కొనియాడబడే శ్రీధర్ అనుభవం నేర్పిన పాఠాన్ని మర్చిపోయాడు. వాననీరువల్ల మరుగునపడ్డ గోతుల్లోంచి చక్రాలు పోయినప్పుడు కలిగే కుదుపులు అతని పట్టుదలను సడలించలేక పోయాయి.

అకస్మాత్తుగా 'క్రేక్' మని పెద్ద శబ్దంచేస్తూ కారు దేనికో గుద్దుకుంది. అమిత వేగంతో పోతున్న కారు ఆగడంతో శ్రీధర్ ముందుకు తూలిపడ్డాడు. ఉలిక్కిపడి సడన్ బ్రేకువేశాడు.

'ఎంత ప్రమాదం తప్పింది'!— మనసులోనే అనుకున్నాడు. స్టీరింగ్‌వీల్ గట్టిగా పట్టుకోవడం వల్ల తన ప్రాణాలు నిలిచాయి. లేకపోతే తనుముందుకు ఒరిగి పడడం, స్టీరింగ్ తన చెస్ట్‌కి బలంగా గుద్దుకోవడం ఒక్కసారి జరిగుండేవి. అప్పుడిక తనే లోకంలో ఉండేవాడో!

ఒక్క క్షణం అతని మెదడు పనిచెయ్యలేదు. అనుకోని ఈ ప్రమాదం అతని సహనానికి పరీక్షగా నిలిచింది.

టైం పదిన్నర దాటింది. పైన ఇంకా వాన హోరున కురుస్తూనే ఉంది. అయినా లక్ష్యపెట్టక, టార్పాలిన్ క్లాత్ కప్పుకుని, తన అదృష్టాన్ని పరీక్షించుకోవడానికన్నట్లు డోర్ తెరిచి కారుముందు భాగం వైపు వెళ్లాడు. కారు బాగా పాడైయుంటుందని తెలుసు. అయినా ఏదో ఆశ. బయొనెట్ తెరచి, తలలోపలికి దూర్చి, అగ్గిపుల్లలు వెలిగిస్తూ ఇంజను పూర్తిగా పరీక్షించాడు. కారు కదిలే పరిస్థితిలో లేదు. అంతవరకు మిణుకుమంటూన్న ఆశాజ్యోతి ఆరిపోయింది. బయొనెట్ విసురుగా మూసి, ఏం చెయ్యాలో పాలుపోక, కణతలమీద చెయ్యి ఆన్చి కళ్లు మూసుకు కూర్చున్నాడు— కారులో.

కూనూరు ఇంకొక పదిమైళ్లకంటే ఎక్కువ దూరం ఉండదు. నడిచిపోతే సుమారు మూడు గంటలు పడుతుంది. అసలీ వానలో నడవడం సాధ్యమా! రోడ్డంతా గతుకులే. ఏ గోతిలోనే పడితే లేవనెత్తే నాధుడెవడూ లేడు. శ్రీధర్‌కేం చెయ్యాలో తోచడంలేదు.

శారద నిస్సహాయంగా కళ్లల్లో మెదులుతూనే ఉంది. 'ఇంక లాభంలేదు. తనిక్కడ జాగరం చెయ్యలేడు.'— అనిపించింది. అతనిలో మొండి పట్టుదల త్తింది. వాన తగ్గుముఖం పట్టకపోయినా డోరు తెరచి, కారు లాక్‌చేసి నడవడం ప్రారంభించాడు.

చుట్టూ చిక్కని చీకటి. దోవ కనిపించటంలేదు. ఏదో నడుస్తున్నాడు. దారిలో చిన్నచిన్న గోతుల్లో కాళ్లు పడుతూనే ఉన్నాయి. తూలిపడి మళ్లీ లేస్తూనే ఉన్నాడు. టార్పాలిన్‌క్లాత్ కప్పుకున్నా తడుస్తున్నాడు. అప్పుడప్పుడతను అవివేకంగా ప్రవర్తిస్తున్నాడేమోనని ఎదురు ప్రశ్న వేసుకున్నా తన్నుతాను సమాధాన పరచుకుంటున్నాడు.

ఒక అరగంట గడచింది. నడుస్తున్న శ్రీధర్, కొద్ది దూరంలో మిణుకు మిణుకుమంటూ దీపాలు కనిపించడంతో షాక్ తిన్నవాడిలా ఆగిపోయాడు. కూనూరు

అప్పుడే వచ్చేసిందో? తను అంచనా వేసుకున్నా టైం ప్రకారం అప్పుడే చేరవలసిన వాడుకాదే. తను త్రోవ తప్పాడన్న మాట. అయితేం ఇదేం వూరు? కూనూరు ఇక్కడికెంత దూరం ఉంటుంది.?— రకరకాల ప్రశ్నలు శ్రీధర్‌లో మొలకలెత్తాయి.

ఏమైనా తను ముందుకు అడుగు వెయ్యక తప్పదు. మళ్లీ కారు దగ్గరికిపోయి ఇప్పుడు చెయ్య గలిగిందేమీ లేదు. వెనక్కిపోతే తనకి కారు కన్పిస్తుందనే నమ్మకంకూడా లేదు. ముందుకుపోతే ఏదేనా సహాయం లభిస్తుందనే ఆశేనా ఉంది. తన అదృష్టం బాగుండే ఇలా దోవతప్పి వచ్చాడేమో! ఈ పల్లెటూళ్లో ఏదో ఒక బండి దొరక్కపోదు— తను కూనూరు చేరినట్టే ఆనందిస్తున్నాడు శ్రీధర్.

పైన కుండపోతగా వాన కురుస్తూనే ఉంది. కాళ్లమీద బురదలో అడుగుతీసి అడుగు వెయ్యటం అతి కష్టంగా ఉంది. దానికితోడు పాంటు బాగా తడిసి బరువెక్కింది. పిల్లికి చెలగాటం ఎలిక్కి ప్రాణ సంకటంలా ఉంది తన పరిస్థితి. వాన తన పాలిట శనిలా దాపురించింది— మనసులోనే తిట్టుకున్నాడు శ్రీధర్.

దీపాలు వెలుగుతున్న ఇల్లు చేరువైంది. లోపల మనుషుల జాడమాత్రం లేదు. బహుశా నిద్దర పోతూ ఉండచ్చు.

గేటు తలుపు తీసి లోపలికి అడుగు పెట్టబోయిన శ్రీధర్, భౌ! భౌ!! మంటూ కుక్క అరవడంతో ఉలిక్కిపడి ఆగిపోయాడు. వరండాలో ఎవరో మనిషి కదిలిన చప్పుడైంది.

"ఎవరది?" చీకటిని చీల్చుకుంటూ ఎదురు ప్రశ్న శ్రీధర్‌ని నిలదీసింది. వెంటనే ఏం మాట్లా

ఎదురుచూచినవసంతం

డాలో తోచలేదు.

"ఎవరంటే పలకరేం?"— ఈసారి కంఠంలో కరుకుదనం ప్రతిధ్వనించింది. ఆ ఆకారం లేచి నిలబడిందికూడా.

'ఇక్కడే కారు ప్రమాదంలో చిక్కుకున్నాను. ఏమైనా బండి దొరుకుతుందేమోనని ఇలా వచ్చాను.' శ్రీధర్ నాన్నాడు.

"అమ్మా! కారు ప్రమాదమే! ఈ వానకూడా జోరుగా కురుస్తా ఉందే! లోనికి రండి బాబూ, ఈతలికే బాగా ముద్దై పోయుంటారు"—అంటూ అతడు లైటు వెలిగించాడు. ఆతని ఆహ్వానం నడి సముద్రంలో దిక్కు తెలియని నావలా ఉన్న తనకు లంగరులా తోచింది. లోపలికడుగు పెట్టాడు.

"తమరే వూరి కెళ్లాలని బాబూ!" కుతూహలంగా అడిగాడు ముసలివాడు.

"కూనురు."

"ఈడకి ఐదు కోసులుంటాది బాబూ! ఇది పగిడండి. ఈ వానలో ప్రయాణం కష్టమె కానీండి.. ఏదో చెప్పబోయాడు.

ఇంతలో తలుపు తెరచిన చప్పుడైంది. ఇంటాయన కాబోలు — తలుపు దగ్గరే ఉండి నౌకరు వైపు ప్రశ్నార్థకంగా చూశాడు. అతడంతా విపులంగా చెప్పాడు. ఇంటాయన ముఖంలో సానుభూతి కద లాడింది.

"పావం! పెద్ద కష్టమే కల్గింది. తడిసిపోయారు కూడా. లోపలికి రండి. బట్టలు మార్చుకుందురు గాని." అంటూ, శ్రీధర్ ఏదో చెప్పబోతే అవకాశ మియ్యకుండా, నౌకరు వైపు తిరిగి,

"కనకయ్యా! బండి సిద్ధం చెయ్యి!" అని ఇంట్లోకి అడుగుపెట్టారు.

అప్పటికే తన బట్టల ధర్మమా అంటూ వరండా కొంత తడిసింది. లోపల గదులుకూడా తడుస్తా యని భయపడ్డ శ్రీధర్ పైనే ఉండిపోయాడు. ఆయన బలవంతంమీద పంచ, లాల్చీ ధరించక తప్పలేదు.

"బండొచ్చేలోగా లోపల కూర్చుందురుగాని! రండి!" అని ఆయన ఆహ్వానించడంతో ఈసారి ఫరవాలేదని ధైర్యంగా ముందడుగు వేశాడు.

లోపలి కడుగుపెట్టిన శ్రీధర్ అల్లాగే అప్రతిభుడై నిలబడిపోయాడు.

—ఎదురుగా గోడకి తగిలించబడ్డ ఫోటో చూసి.

'వసంత'— అతని మనసు బాధతో మూల్గింది. ఆమె ఈ ఇంట్లోనే ఉంటోందా? ఇప్పుడు తనను చూస్తే చీదరించుకోదూ? ఆమె ఎదుటపడే హక్కు ధైర్యం లేనే తనకు!

"అలా నిలబడిపోయారేం? కూర్చోండి"— వింతగా శ్రీధర్ వైపు చూస్తూ, అన్నాడాయన. శ్రీధర్ యాంత్రికంగా కూర్చున్నాడు. ఇంకేదేదో అడగబోయిన ఇంటాయన శ్రీధర్ వాలకం చూసి విరమించుకున్నాడు. ఇద్దరి మధ్య నిశ్శబ్దం పెన వేసుకుంది.

ముళ్లమీద కూర్చున్నట్లున్న శ్రీధర్, "బండి సిద్ధమైంది బాబూ!" అన్న కనకయ్య పిలుపుతో జైలునుంచి విడుదలయ్యే నిర్భాగ్యుడిలా అనుభూతి పొందాడు. ఇంటాయనకు కృతజ్ఞత తెలియ జేసి ఎల్లాగో బండిలో పడ్డాడు.

వానలో తడుస్తున్న ఎడ్లు ఒళ్లు వేడెక్కడం కోసం అన్నట్లుగా పరిగెడుతున్నాయి. ఆకాశం మబ్బులతో ఇంకా దట్టంగానే ఉంది. వాన కొద్దిగా తగ్గుముఖం పట్టినా ఇప్పట్లో పూర్తిగా తగ్గే సూచనలే లేవు. వెచ్చదనంకోసం (కావోసు) వెలిగించిన చుట్టతో ఏదో అవ్యక్తానుభూతి పొందుతూ హుషారుగా ఎడ్లను అదలిస్తున్నాడు కనకయ్య. చుట్ట వెలుతురు కటిక చీకటిలో గర్వంగా మెరుస్తోంది.

శ్రీధర్ ఆలోచనల్లో శారద స్థానాన్ని, తాత్కాలికంగా, వసంత ఆక్రమించింది. వసంతను గురించి తెలుసుకోవాలనే ఆత్రత అతనిలో పరవళ్లు త్రొక్కుతోంది.

"కనకయ్యా!" కొంచెం ముందు జరిగి పిలిచాడు శ్రీధర్

"బాబూ!"

"మీ అయ్యగారికేమైనా పిల్లలా?"

"ఉన్నారు బాబూ"

శ్రీధర్ ఆశించిన సమాధానం రాలేదు.

"పెద్ద వాళ్లవరూ లేరా?"— మళ్లీ ప్రశ్నించాడు.

"ఒకమ్మాయి ఉండేది బాబూ!......కాని.....
"— కనకయ్య కంఠం రుద్ధమైంది.

"వూ!......— కాని......" శ్రీధర్ ఆత్రతగా మాట నందించాడు.

"ఆ అమ్మని ఈ పాపిష్టి మనుషులు బతకనీయ లేదు బాబూ!"

శ్రీధర్ నిశ్చేష్టుడయ్యాడు. కల్లోకూడా విన కూడని వార్త ఇది.

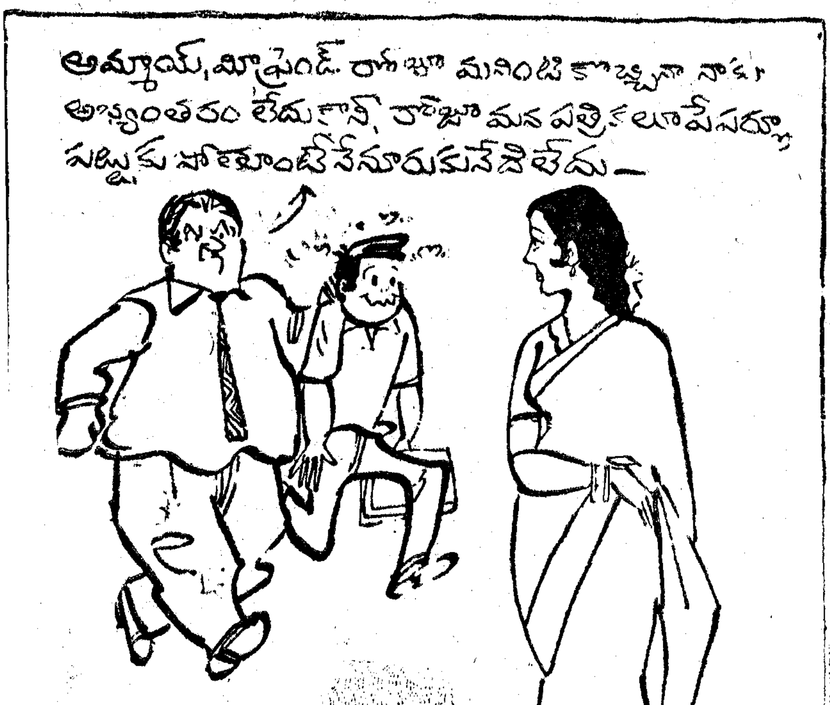

కనకయ్య మళ్ళీ ప్రారంభించాడు—

"అత్తారింట్లో నరకమనుభవించందా తల్లి! చదువుకొనే రోజుల్లో ఎవడితోటో సంబంధం ఉందని మొగుడు రాచిరంపాన పెట్టేవాడండి. వూరంతాకూడా అదేమాట కోడై కూస్తుంటే ఆ నింద భరించలేక యేర్లో పడింది బాబూ! అన్నెం పున్నెం తెలీని మాలచ్చిమి."

"......ఈ చేతుల్తో మా యమ్మను పెంచాను బాబూ! ...... ఈ పాపిష్టి చేతుల్తోనే ఏట్లోపడ్డ బిడ్డను బయటకు లాగాను......" కనకయ్యగొంతు పెగల్లేదు. పైనిగాది కండువాతో కళ్లను ఒత్తుకున్నాడు. పెంచినప్రేమ అటువంటిది.

శ్రీధర్‌కి అంత వానలోనూ, ముచ్చెమటలు పోశాయి. వసంతకు, తను చేసిన అన్యాయం ఎటువంటి విపరీత పరిణామాలకు దారితీసింది!

—హృదయం ఘోషిస్తోంది. అతని మనసు కొన్ని సంవత్సరాలను వెనుకకు మళ్ళి విద్యార్థి దశ ముందు ఆపింది.

తను కాలేజిలో చేరినప్పుడు, లెక్చరరు మొదటి రోజు అటెన్‌డెన్స్‌వేస్తూ— 'వసంత'— అని పిలిచినప్పుడే తన నాపేరు ఆకర్షించింది. ఇంత చక్కటి పేరుగల అమ్మాయి ఎలా ఉంటుందో చూడాలనే కుతూహలం మనసును దొలచ నారభించింది. ఆ అమ్మాయిని మొదటిసారిగా చూసినప్పుడు అజంతా శిల్పం తన కళ్లముందు సజీవంగా నిలవలేదు కదా! అన్న భ్రాంతిలో పడ్డాడు. అయస్కాంతంలా ఆకర్షించే ఆమె నయనాలు, పాలరాతిలా మెరిసే నున్నని నుదురు, కెంపులద్దినట్లుండే చెంపల ఆకర్షణ, సంపెంగలాంటి ఇంపైన నాసిక, అందమైన చిన్ని నోరు— ఇవి చాలవూ ఎవరైనా కవ్వించడానికి అందుకనే ఎందరో ఆమెకు దాసోహమన్నారు. ఆమె క్రీగంటిచూపుకోసం కలవరించారు. అందర్నీ త్రోసిరాజని తనకు సన్నిహితురాలయింది. తమ స్నేహం ప్రేమగా మారి వివాహానికీ పునాదులు వేసింది. తనెంతగా పొంగిపోయాడప్పట్లో! కాని ఆ ఆనందం పాలపొంగులాంటిదే అయింది. ఇంట్లో తన ఆదర్శాన్నెవరూ హర్షించలేకపోయారు. పరాయి కులం సంబంధం సాంప్రదాయానికి విరుద్ధమన్నారు. 'ఈ పెళ్లి జరిగితే మిగతా పిల్లల పెళ్లిళ్లు కావని అమ్మ మొత్తుకుంది. తనలోని చేతకానితనం తలెత్తింది. తను తల వంచాడు. అమూల్యరత్నాన్ని చేజేతులా జారవిడుచుకున్నాడు. వసంతకు మళ్లీ మొహం చూపించలేక పోయాడు. ఉత్తర ప్రత్యుత్తరాలేం జరగలేదుకూడా!

కాలప్రవాహం శారదను తనకప్పగించింది. ఆమె ఆకర్షణలో వసంతను మర్చిపోగలుగుతున్నాడు. కాని తనకు మానసిక శాంతిలేకుండా ఏవిటో సంఘటనలు. పాత జ్ఞాపకాలను త్రవ్వడం కోసమేనా తను దారితప్పి వసంత ఇంటికి చేరాడు.

శ్రీధర్ తల వేడెక్కుతోంది. కళ్ళు తెరిస్తే వసంత, కళ్ళుమూసినా వసంతే మెదుల్తోంది.

"నువ్వు నా జీవితాన్ని నాశనంచేశావు. ఆశలు రేపి మోసం చేశావు. దగాపడ్డ నా జీవితం తర్వాత కూడా తప్పుదారులు పట్టింది. దానికికూడా నువ్వే కారణం. నా ఉసురు నీకు తగలక పోదు!"— అని

[illegible]

స్తోంది. శ్రీధర్ చెవులు గట్టిగా మూసుకున్నాడు.

"కనకయ్యా! కూనూరెంత దూరముంది?" —నిస్సహాయంగా ప్రశ్నించాడు.

"దగ్గరకొచ్చేశాం బాబూ! వంతెనొచ్చేసింది లెండి. ఇద్దాటేవంటే ఇంకో కోసెడుంటుంది"

"అబ్బ! అంత దూరమే!" తను చేరలేని దూరమన్నట్లుగా అన్పిస్తోంది శ్రీధర్‌కి.

గతుకుల రోడ్డుమీద బురదలో బండి ఎల్లాగో కనకయ్య ఎడ్లను గట్టిగా అదిలిస్తున్నాడు. కొన్ని గంటలు ఏకధారగా హోరున కురిసిన వాన చాలవరకు తగ్గుముఖం పట్టింది. బండి టాపుమీద పడుతున్న చినుకులు టప టపమని చప్పుడు చేస్తున్నాయి.

కళ్ళు మూసుకున్న శ్రీధర్ కళ్లలో వసంతే మెదుల్తోంది.

32 వ పేజీ చూడండి

కాల్గేట్‌తో నోటినించి దుర్వాసన రాకుండా చేసుకోండి
రోజంతా దంతక్షయం కాకుండాకూడా కాపాడుకోండి!

ఎందుకంటె: ఒక్కసారి తోముకొంటేనే కాల్గేట్ డెంటల్ క్రీమ్ నోటిలో దుర్వాసన మరియు దంతక్షయమునకు కారణమైన సూక్ష్మ క్రిములను 85% వరకు తొలగించును. కాల్గేట్ 10 మందిలో 7 గురికి నోటి దుర్గంధమును వెంటనే అపుతుందని మరియు భోజనము అవగానే కాల్గేట్ పద్ధతిలో పళ్లు తోముకొనుట ద్వారా ఎక్కువ మందికి ఎక్కువ దంతక్షయము అరికట్టిందని దంత శాస్త్ర చరిత్రలో పూర్వము ఎన్నడూ తెలియ చేయనంతలా శాస్త్ర పరిశోధనల ఫలితముగా నిరూపించబడినది. ఊరికే నోటిలో నీళ్లు పోసుకొని పుక్కిలించుట చాలదు. భోజనము అయిన వెంటనే క్రమంతప్పకుండా కాల్గేట్‌తో పళ్లు తోముకోండి. దాని పచేతనమైన నురుగు పళ్ల మధ్య కనపడకుండా ఉండే సందులలోనికి వెళ్లి నోటి దుర్వాసనకు మరియు దంతక్షయమునకు కారణమైన కుళ్లి పోతున్న ఆహారపు తునకలను తీసువేస్తుంది. పిల్లలు కాల్గేట్‌తో పళ్లు తోముకొనుటకు యిష్టపడతారు ఎందుకంటె చాల పేపు ఉండే దాని పిప్పర్‌మెంట్ వంటి రుచి అంటే వారికి ప్రీతి.

మీకు పొడరు కావాలంటే, ఈ లాభములన్నిటినీ మీరు కాల్గేట్ టూత్ పొడరు ద్వారా పొందగలరు...ఒక డబ్బా నెలలు వస్తుంది.

కాల్గేట్‌తో క్రమంతప్పకుండా పళ్లు తోముకొంటే

- నోటి దుర్వాసనను పోగొట్టును
- దంతక్షయమును నిరోధించును
- పళ్లను మెరుస్తూ ఉండేలా ఉంచును

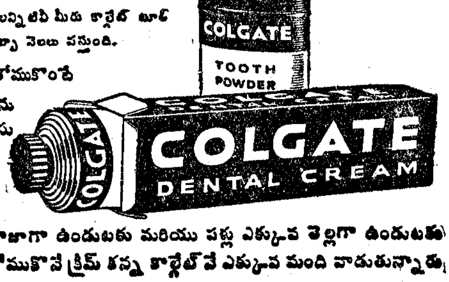

వారు ఎక్కువ శుభ్రముగా, తాజాగా ఉండుటకు మరియు పళ్లు ఎక్కువ తెల్లగా ఉండుటకు ప్రపంచములో ఏ యితర పళ్లు తోముకొనే క్రీమ్ కన్న కాల్గేట్‌నే ఎక్కువ మంది వాడుతున్నారు.

పుష్పము మీ అదృష్టం చెప్పగలదు

మీ భవిష్యత్తులో ఏమి జరుగబోవునదిన్నీ, మీ సరియైన చర్యను గురించిన్నీ మీరు తెలుసుకొనగోరినట్లయితే ఒక పోస్టుకార్డుపైన మీకు ఇష్టమగు ఒక పుష్పము పేరున్నూ, మీరు వ్రాయు తేదీ, వేళవివరములున్నూ, మీ సరియైన చిరునామాయున్నూ వెంటనే వ్రాసిపంపండి. జ్యోతిషశాస్త్రములోని రహస్య గణితము మూలముగా మేము గుణించి, మీరు కార్డు వ్రాసినతేదీ లగాయతు 12 మాసములలోను మీయొక్క అదృష్టము, లాభనష్టములు, జీవిత మార్గము, ఏ వ్యవహారములో మీకు జయము కలుగునో, ఉద్యోగం విషయంలో మంచిచెడ్డలు, మార్పులు, ఆరోగ్యవిషయము, పరదేశగమనము, తీర్థయాత్రలు, వివాహము, స్త్రీసుఖము, సంతానము, నిధినిక్షేపములు, లాటరీ, అకస్మాద్ద్రవ్యలాభము మొదలగువానిని గురించి స్పష్టముగా మాసవారీగా వ్రాసి రు.1.25న. పై. లకు మాత్రము వి. పి. గా పంపగలము. (వి. పి. ఛార్జీలు ప్రత్యేకం). దుష్టగ్రహములేవైనా ఉన్నయెడల శాంతిచేయు విధానం కూడా తెలుపగలము. వివరములు మా పూచీపైన పంపబడును. మేము పంపిన భోగట్టా మీకు తృప్తిగా లేనిఎడల పైకము వాపసు చేయబడును. ఒకసారి పరీక్షించండి. అడ్రసు ఇంగ్లీషులో వ్రాయండి.

PT. DEV DUTT SHASTRI, RAJ JYOTHISHI (A.W.P)
P. B. 86, JULLUNDUR CITY.

నాణ్యత మరియు పొదుపు కుటుంబం అంతటికి

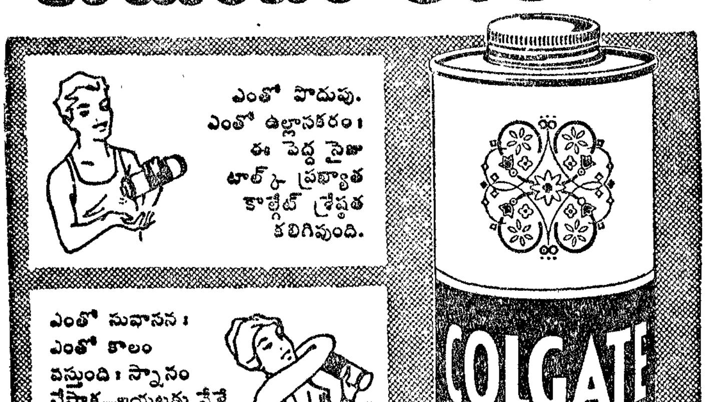

కాల్గేట్

బహుళ వినియోగ టాల్కు

అపురూపమైన పువ్వుల శాశ్వత సువాసనగలది!

ఎదురుచూచినవసంతం

23 వ పేజీ తరువాయి

"నువ్వు సుఖపడలేవు. అమాయకురాలైన ఒక అబల ఉసురు నిన్ను వెంటాడుతూనే ఉంటుంది"—అని రౌద్రాకారంతో ఆమె తనను శపిస్తున్నట్లని పిస్తోంది.

శ్రీధర్‌కి ఒడలు కంపించసాగింది. మనసు శారద గురించి కీడునే శంకిస్తోంది. శారద లేకపోతే తను బ్రతకలేడు. వసంతే ఈ విధంగా తనమీద ప్రతీకారం తీర్చుకుంటోందా?

—శ్రీధర్ రెండు చేతులతోనూ తలను గట్టిగా పట్టుకున్నాడు.

—అది పగిలిపోతుందనే భయంచేత గామోసు.

వూరు దగ్గరవుతున్నకొద్దీ అతనిలో ఆతృత అధికం కాజొచ్చింది. బండీ దిగి పరుగెడుదామా అన్పిస్తోంది అతనికి.

"బండిని కొంచెం జోరుగా పోనీయ్ కనకయ్యా!"

—బ్రతిమాలే ధోరణిలో అన్నాడు.

"అలాగేనండి! అయినా వచ్చేశాం బాబూ! ఇంకో ఐదు నిమిట్లలోనే వూరు చేరమా!"—కనకయ్య భరోసా శ్రీధర్‌కి కాస్త సంతృప్తినిచ్చింది.

బండి మామగారిల్లు చేరడంతోటే ఏమాత్రం ఆలస్యంచేయకుండా శ్రీధర్ బండీ దిగి, తలుపు తట్టాడు. తలుపు తెరచిన మామగారు శ్రీధర్ అంత వానలో రావడం చూసి ఆశ్చర్యపోయారు.

"శారద కులాసాగా ఉందండీ!" ఆతృతగా ఆయన ముఖంలోకి చూస్తూ ప్రశ్నించాడు శ్రీధర్.

"ఆ! తల్లీ పిల్లా కులాసాయే నాయనా. భగవంతుడు మనల్ని చల్లగా చూశాడు."—అన్న మామగారి మాటలు అమృత వాక్కులా చెవిని సోకాయి. శ్రీధర్‌లో ఆనందం వెల్లి విరిసింది.

"కనకయ్యా!"—ఉత్సాహంగా కేకేసాడు.

"బాబూ!"—అంటూ ఒక్క క్షణంలో కళ్ల ముందు నిలిచాడు కనకయ్య.

వెంటనే జేబులోంచి పదిరూపాయల కాయితం తీసి కనకయ్య చేతుల్లో ఉంచబోయాడు.

"ఒద్దు బాబూ! నేను మీకు చేసిందేపాటి, ఈ డబ్బు తీసికోడానికి"—కనకయ్య తీసుకోలేదు.

"నీకు తెలియదు కనకయ్యా! నీ సహాయమే లేకపోతే నేనీ వూరు చేరుకోవడం ఇప్పట్లో జరిగేది కాదు. ఈ డబ్బొక లెక్కకాదు. దీన్ని తిరస్కరిస్తే నా మనస్సుకి సంతృప్తి ఉండదని" శ్రీధర్ బలవంత పెట్టడంవల్ల కనకయ్య డబ్బు తీసుకొనక తప్పిందికాదు.

ఇదంతా గుడ్లప్పగించి చూస్తున్న మామగారికి అయోమయంగా ఉంది. కనకయ్య సెలవు తీసుకుని వెళ్లిపోయాడు.

"అక్కడే నిలబడి పోయావేం నాయనా! లోపలికి రాచ్చి అమ్మాయిని చూడు"—అంటూ, అప్పటికే లేచిన శ్రీధర్ అత్తగారు హెచ్చరించడంతో, అతనిలో చైతన్యం కల్గింది.

శారద గదిలోకి అడుగుపెట్టాడు శ్రీధర్. ప్రశాంతంగా నిద్రపోతున్న శారదని అమాయకంగా ఆమెను అంటిపెట్టుకొని పడుకున్న, ఎర్రగా బొద్దుగానున్న, పసిపిల్లను చూసి ఉప్పొంగిపోయాడు. కొన్ని క్షణాల క్రితంవరకు ఆమెను గురించి కలత

...శ్రీధర్‌కు ఇది నిజమా అనిపించింది. పందహార లేదు. ఇది కలకాదు. తన శారద క్షేమంగా ఉంది.

పక్కమీద చేరిన శ్రీధర్ మనస్సుని, విపరీతమైన గాలి దుమారం తగ్గిన తర్వాత ఏర్పడే ప్రశాంతత ఆవరించింది. తనిప్పుడు ఏ బాధాలేకుండా తేలికపడ్డ మనస్సుతో, హాయిగా పడుకుని ఉన్నాడంటే తనకే ఆశ్చర్యంగా ఉంది.

ఈ రాత్రి, తనీ ఇల్లు చేరేలోగా, తన హృదయం మీద ఎంత భయంకరమైన ముద్రవేసింది. కారుచీకటిలో, జోరున వానలో, దారి తెలీని గతుకుల రోడ్డుమీద కారుప్రమాదం, వసంత జ్ఞాపకాలు, శారదను గురించిన కలవరం,— అబ్బ! కొన్ని గంటల్లో ఎంత అనుభవం!

వసంత నిర్యాణం తన హృదయాన్ని గాయపరచినా క్షేమంగా ఉన్న శారద సాహచర్యంలో అది త్వరలోనే మానుతుంది. తాను వసంతకి అన్యాయంచేశాడు. నిజమే! దానికి తను మనఃపూర్వకంగా పశ్చాత్తాపపడుతున్నాడు. తన పశ్చాత్తాపం ఆమెను తిరిగి బ్రతికించకపోవచ్చు. కాని తన మానసిక దౌర్బల్యాన్ని కడిగేస్తుంది. ఆమె ఎడల తనకున్న నిర్మల భావాన్ని వ్యక్తం చేస్తుంది. ఆమె ఆత్మశాంతికి తనింతకంటే చెయ్యగలిగిందేముంది!

* * *

ఉదయం శారదకెదురుగా కూర్చున్న శ్రీధర్ ముఖాన్ని ప్రాతఃకాలపు ప్రశాంత ఆవరించింది.

"నిన్నరాత్రి నన్ను లేపలేదేం నాకు నిద్రాభంగం కల్గించడమంటే ఏమిటో ఎరుగరా"— మృదువుగా నవ్వుతూ అడిగింది శారద, ఒళ్లోనున్న పాప తలమీద వేళ్లతో రాస్తూ.

"అంత హాయిగా నిద్రపోతున్న నిన్నులేపి లేని పాపం తలకు చుట్టుకోడం ఇష్టంలేక. అయినా నేనింట్లో లేకపోయినా హాయిగా నిద్రపోగలనన్న మాట"— వేళాకోళంగానే అన్నాడు.

"ఇంతవరకూ ఏమోగాని ఇప్పుడింకేం ఫర్వా లేదులెండి. మా పాప ఉందిగా. ఇదయితే అల్లరి చెయ్యకుండా పడుకుంటుందికూడా"— ఎంతో ఆప్యాయంగా పసిదాని ఫాలభాగాన్ని ముద్దెట్టుకుంటూ అంది.

"అదీ చూస్తాగా కొంతకాలం పోనీ. అప్పుడు దాని బాధపడలేక నేనే నయమని పరుగెట్టుకొస్తావ్."

"ఇదేం అల్లరిది కాదులెండి మీలాగ........ బంగారుకొండ"—అంటూ పాప ఒళ్లంతా ముద్దుల వర్షం కురిపించింది.

"ప్రేలెడు లేదు. ఇంకా కళ్లేనా సరిగా తెరవలేదు. అదంటే ఇంత ప్రేమా, నిన్ను పువ్వుల్లో పెట్టి పూజిస్తున్నాను, నన్నొక రోజైనా అలా ఆప్యాయంగా చూసావ్?"— తెచ్చి పెట్టుకున్న ఉక్రోషంతో అన్నాడు శ్రీధర్.

"చాల్లెండి మాటలు నేర్చారు. ఎవరైనా వింటూ రనేనా లేదు. పైగా అలా అరుస్తారేం." అని సున్నితంగా మందలించింది.

"మరి పాపకేం పేరుపెడదాం? ఈ కోపంలో శూర్పణఖలాంటి పేరుమాత్రం ఏరకండి, జీవితాంతం మనల్ని తిట్టుకుంటూ ఉంటుంది.—" మళ్లీ ఆమె అంది.

"నువ్వే చెప్పు."— అసక్తిగా ఆమె వైపు చూస్తూ అన్నాడు.

"ఊహూ మీరే చెప్పండి. ఆ హక్కులన్నీ భర్తకే ఇచ్చేసిందామె.

"వసంత."— పాపవైపు చూస్తూ అన్నాడు శ్రీధర్. శారద సంతృప్తిగా తలూపింది.

మధ్యాహ్నం భోజనాలైన తర్వాత శ్రీధర్ శారదతో మాట్లాడుతూ తన రాత్రి ప్రమాదం సంగతి చెప్పాడు.

"అమ్మయ్యో"— అంటూ శారద గుండెల మీద చేయి వేసుకుని, అప్రయత్నంగా మంగళసూత్రాలను కళ్లకద్దుకుంది.

"ఇంకా నయం. కారుప్రమాదం జరిగికూడా ఏ కాలో చెయ్యో విరక్కుండా క్షేమంగా ఉన్నారంటే అదంతా భగవంతుని దయే." అని మనసులోనే భగవంతునికి భక్త్యంజలి ఘటించింది.

ఇంతసేపూ ఆమెవైపు చూస్తున్న శ్రీధర్ పైకి నవ్వేశాడు. నిజంగా కోపమొచ్చింది శారదకు.

"అంత గండం గడచి బయట పడ్డందుకు నేను సంతోషిస్తుంటే నవ్వుతావేం? అయినా కారు మీలాంటి మొండివాళ్ల చేతుల్లో ఉండవలసింది కాదులెండి. కొంచెం ఒళ్లు దగ్గరపెట్టుకునే వాళ్లకే కారు. మీకు లెక్కా పత్రమూ ఇష్టంవచ్చిన వేగంతో కారు నడిపితే రోడ్డుమీద మనుషులు పడవాలా? ఇటువైపు రోడ్డుమీద వేగం అసలే పనికిరాదు. అసలా కారు అమ్మి వేయండి. అదిలేకపోతే గడవదా"

—గడ గడ ఆదేశాలిస్తున్న శారదను చూస్తే శ్రీధర్‌కి ముచ్చటేసింది.

"హియర్, హియర్, నా డ్రైవింగ్ మాటెలా ఉన్నా గొప్ప వక్తగా నువ్వు త్వరలోనే రాణిస్తావు. మహిళా మండలిలో ముఖ్యురాలివిగా నీకెందుకు పేరొచ్చిందో ఇప్పుడు నా కర్థమైంది."

—ప్లేటు ఫిరాయించి చప్పట్లు కొడుతున్న శ్రీధర్ వైపు చిరుకోపంతో చూసింది శారద.

శ్రీధర్ లేచి నిలబడి,— "శారూ! ఇప్పుడు నాకు చాలా పనుంది. తర్వాత సావకాశంగా నీ లెక్చరు వింటాను. వెంటనే పట్నం పోయి మెకానిక్‌ను తీసుకుని, కారు బాగుచేయించి తీసుకురావాలి బై బై"— అంటూ, తనక్కడుంటే ఇంకేమైనా లెక్చరు దంచుతుందేమోనని కళ్లుమూసి తెరిచే లోపలే బయటపడ్డాడు.

"జాగ్రత్త కొంచెం ఒళ్లు దగ్గర పెట్టుకు డ్రైవ్‌చెయ్యండి"— అన్న శారద వార్నింగు గాలిలో కలిసిపోయింది.

శ్రీధర్ పట్నం వెళ్లి, మెకానిక్‌ను వెంటబెట్టుకుని, టాక్సీలో తన కారు దగ్గరికి చేరుకున్నాడు. కారు బాగయేటప్పటికి చీకటిపడింది. మెకానిక్‌కీ, టాక్సీకి డబ్బిచ్చి పంపేసి కారును కూమారు వైపు మరల్చాడు.

"హుషారుగా డ్రైవ్ చేస్తున్న శ్రీధర్— 'నిన్న రాత్రికి ఈ రాత్రికి ఎంత తేడా' అనుకున్నాడు మనస్సులోనే

—ఆ వ్యత్యాసం కళ్లముందు మెదుల్తోంటే.

ముత్యాలు వెదజల్లినట్లున్న ఆకాశం, అంతటా విస్తరిల్లిన వెన్నెల వెలుగులు, సున్నితంగా పలకరిస్తున్న చల్లని గాలి. —వీటివల్ల ఎంతో ఆహ్లాదకరంగానున్న ఈ రోజు రాత్రికి, మబ్బులు దట్టంగా క్రమ్మిన ఆకాశం, కన్ను పొడుచుకున్నా కానరాని కటిక చీకటి, కుండపోతగా కురిసే వాన హోరు— వీటితో ఎంతో భయంకరంగా, తన పాలిట శనిగా దాపురించిన, నిన్నటి రాత్రికి, — ఎంత తేడా!

తన మనసులో కూడా ఎంత ప్రశాంతత భయంకరమైన ఊహలతో సతమతమైన నిన్నటి రోజుకీ, ఉత్సాహంతో ఉక్కిరిబిక్కిరౌతున్న ఈ రోజుకీ— ఎంత భేదం.

శ్రీధర్ టైం చూసుకున్నాడు. ఇంకొక పది, పదిహేను నిమిషాల్లో తను శారద సమక్షంలో ఉంటాడు. తనెంత అదృష్టవంతుడు! నిన్న ఆఖరవలసిన తన జీవితం ఇంకా ఎన్నో వసంతాలను ఎదురు చూడబోతోంది.

కారు వంతెన చేరింది. దాన్ని దాటే లోపలే 'ఫెళ ఫెళ'మంటూ కర్రవంతెన కూలిపోయింది. రాత్రంతా వానకు నాని, పుచ్చిన కర్రస్తంభాలతో నిర్మిన వంతెన, కారు వేగానికి తట్టుకోలేక, శ్రీధర్‌ను తనలోనే చేర్చుకుని, జీవయాత్ర చాలించింది. ★